Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (seitsmes koda)

19. märts 2015*

Dumping — Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste import — Hiinast pärit jalgrataste impordi suhtes kehtestatud lõpliku dumpinguvastase tollimaksu laiendamine kõnealusele impordile — Kõrvalehoidmine — Koostöösoovimatus — Määruse (EÜ) nr 1225/2009 artiklid 13 ja 18 — Põhjendamiskohustus — Hindamisviga

Kohtuasjas T-412/13,

Chin Haur Indonesia, PT, asukoht Tangerang (Indoneesia), esindajad: advokaadid T. Müller-Ibold ja F.-C. Laprévote,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindaja: S. Boelaert, keda abistas advokaat R. Bierwagen,

kostja,

keda toetavad

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland ja M. França,

ja

Maxcom Ltd, asukoht Plovdiv (Bulgaaria), esindajad: advokaat L. Ruessmann ja *solicitor* J. Beck,

menetlusse astujad,

mille nõue on tühistada osaliselt nõukogu 29. mai 2013. aasta rakendusmäärus (EL) nr 501/2013, millega laiendatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes määrusega (EL) nr 990/2011 kehtestatud lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste impordile olenemata sellest, kas päritolumaana on deklareeritud Indoneesia, Malaisia, Sri Lanka või Tuneesia või mitte (ELT L 153, lk 1),

ÜLDKOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: esimees M. van der Woude (ettekandja), kohtunikud I. Wiszniewska-Białecka ja I. Ulloa Rubio,

kohtusekretär: ametnik S. Spyropoulos,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

arvestades kirjalikus menetluses ja 3. septembri 2014. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Chin Haur Indonesia, PT on Taiwani päritolu ettevõtja, kes impordib Indoneesiast pärinevaid jalgrattaid Euroopa Liitu. Ta vaidlustab nõukogu 3. oktoobri 2011. aasta määrusega (EL) nr 990/2011, millega pärast aegumise läbivaatamist vastavalt määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõikele 2 kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT L 261, lk 2), kehtestatud lõpliku tollimaksu laiendamise teatavatele Indoneesia ettevõtjatele.

Peamised esialgsed dumpinguvastased ja subsiidiumidevastased menetlused

2 8. septembri 1993. aasta määrusega (EMÜ) nr 2474/93 lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise kohta Hiina Rahvavabariigist pärinevate jalgrataste impordile ühendusse ja ajutise dumpinguvastase tollimaksu lõpliku sissenõudmise kohta (EÜT L 228, lk 1; ELT eriväljaanne 11/51, lk 3) kehtestas Euroopa Ühenduste Nõukogu 30,6% suuruse lõpliku dumpinguvastase tollimaksu Hiinast pärinevate jalgrataste impordi suhtes.

3 Pärast dumpinguvastaste tollimaksude aegumise läbivaatamist vastavalt oma 22. detsembri 1995. aasta määrusele (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), mida on muudetud (asendatud nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51, parandus ELT 2010, L 7, lk 22; edaspidi „algmäärus"), täpsemalt vastavalt määruse nr 384/96 artikli 11 lõikele 2 (nüüd algmääruse artikli 11 lõige 2) otsustas nõukogu 10. juuli 2000. aasta määrusega (EÜ) nr 1524/2000, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes (EÜT L 175, lk 39; ELT eriväljaanne 11/33, lk 319) 30,6% suuruse dumpinguvastase tollimaksu säilitada.

4 Pärast vahepealset läbivaatamist vastavalt määruse nr 384/96 artikli 11 lõikele 3 (nüüd algmääruse artikli 11 lõige 3) otsustas nõukogu 12. juuli 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 1095/2005, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Vietnamist pärit jalgrataste impordi suhtes ning muudetakse määrust (EÜ) nr 1524/2000 (ELT L 183, lk 1), suurendada kehtivat dumpinguvastast tollimaksu 48,5 protsendini.

5 Nõukogu otsustas 2011. aasta oktoobris pärast dumpinguvastaste tollimaksude aegumise läbivaatamist vastavalt algmääruse artikli 11 lõikele 2 rakendusmäärusega (EL) nr 990/2011 48,5% suuruse dumpinguvastase tollimaksu säilitada.

6 Euroopa Komisjon avaldas 2012. aasta aprillis teate subsiidiumivastase menetluse algatamise kohta Hiinast pärit jalgrataste importimise suhtes Euroopa Liitu kooskõlas nõukogu 11. juuni 2009. aasta määruse (EÜ) nr 597/2009 kaitse kohta subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 188, lk 93), artikliga 10.

7 Esiteks tegi komisjon 22. mai 2013. aasta otsuse 2013/227/EL, millega lõpetatakse subsiidiumivastane menetlus Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes (ELT L 136, lk 15), ilma muid subsiidiumivastaseid meetmeid kehtestamata. Teiseks võttis nõukogu 29. mail 2013 vastu määruse (EL) nr 502/2013, millega muudetakse rakendusmäärust nr 990/2011 (ELT L 153, lk 17) pärast algmääruse artikli 11 lõike 3 kohast vahepealset läbivaatamist.

Kõrvalehoidmist käsitlev menetlus

8 Euroopa Jalgrattatootjate Ühendus (European Bicycle Manufacturers Association – EBMA) esitas 14. augustil 2012 kolme liidu jalgrattatootja nimel komisjonile taotluse esiteks uurida võimalikku kõrvalehoidmist Hiinast pärit jalgrataste impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastastest meetmetest ning teiseks kehtestada Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste impordi suhtes registreerimisnõue, olenemata sellest, kas need riigid on deklareeritud päritolumaana või mitte.

9 Komisjon võttis 25. septembril 2012 vastu määruse (EL) nr 875/2012, millega algatatakse uurimine seoses võimaliku kõrvalehoidmisega Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankast ja Tuneesiast saadetud Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes nõukogu rakendusmäärusega (EL) nr 990/2011 kehtestatud dumpinguvastastest meetmetest, olenemata sellest, kas jalgrattad on deklareeritud Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankast ja Tuneesiast pärinevana või mitte, ning kehtestatakse kõnealuse impordi suhtes registreerimisnõue (ELT L 258, lk 21).

10 Uurimise eesmärk oli eelkõige uurida väidetavaid kaubandusstruktuuri muutusi pärast dumpinguvastase tollimaksu tõstmist 2005. aastal. Uurimisperiood hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2004 kuni 31. augustini 2012 (edaspidi „uurimisperiood"). Üksikasjalikumaid andmeid koguti ajavahemikku 1. septembrist 2011 kuni 31. augustini 2012 hõlmava aruandeperioodi kohta (edaspidi „aruandeperiood"), et uurida kehtivate meetmete parandava mõju võimalikku kahjustamist ja dumpingu esinemist.

11 Hagejat teavitati meetmetest kõrvalehoidmise uurimise algatamisest ja ta sai vabastamistaotluse vormi 26. septembril 2012. Tal paluti taotlusele vastata elektrooniliselt hiljemalt 2. novembriks 2012.

12 Komisjon sai 5. novembril 2012 hageja edastatud vabastamistaotluse paberkandjal. Taotluses kinnitas hageja muu hulgas, et ta ei tegelenud kokkupanekuga kolmandas riigis algmääruse artikli 13 lõike 2 tähenduses.

13 Komisjon saatis 27. novembril 2012 hagejale kirja, milles ta palus viimasel teha talle kontrollkäigu ajal kättesaadavaks teatavad dokumendid, sh vabastustaotluse vastuse koostamiseks kasutatud töölehed. Hageja kinnitas kirja kättesaamist 28. novembril 2012.

14 Komisjon saatis 29. novembril 2012 hagejale uue kirja, milles palus tal edastada hiljemalt 3. detsembriks 2012 uut teavet tema vabastustaotluse vastuses 13 puuduva asjaolu kohta. Hageja edastas komisjonile teatavad dokumendid 3. ja 4. detsembril 2012.

15 Kontrollkäik toimus hageja ruumides 6. ja 7. detsembril 2012. Selle käigus esitas hageja komisjonile muudetud vabastamistaotluse.

16 Komisjon teavitas 28. jaanuaril 2013 hagejat oma kavatsusest kohaldada tema suhtes algmääruse artiklit 3. Hageja esitas oma seisukohad 4. veebruaril 2013.

17 Komisjon saatis 21. märtsil 2013 hagejale ning Indoneesia ja Hiina ametiasutustele üldist teavet avalikustava dokumendi, milles esitas oma järeldused seoses lähetamise ja kokkupanekuga ning andis teada oma kavatsusest teha ettepanek laiendada Hiinast pärinevate jalgrataste impordi suhtes

kehtestatud dumpinguvastaseid meetmeid Indoneesiast pärit impordile. Üldist teavet avalikustava dokumendi B lisas jättis komisjon rahuldamata hageja vabastamistaotluse eelkõige seetõttu, et esitatud teave ei olnud usaldusväärne.

18 Hageja vaidlustas üldist teavet avalikustava dokumendi järeldused oma 9. aprilli 2013. aasta kirjas. Ta esitas selle kohta uusi seisukohti 28. mail 2013.

19 Nõukogu võttis 29. mail 2013 vastu rakendusmääruse (EL) nr 501/2013, millega laiendatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes määrusega nr 990/2011 kehtestatud lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste impordile olenemata sellest, kas päritolumaana on deklareeritud Indoneesia, Malaisia, Sri Lanka või Tuneesia või mitte (ELT L 153, lk 1; edaspidi „vaidlustatud määrus”).

Vaidlustatud määrus

20 Vaidlustatud määruse põhjendustes 28–33 nõukogu esiteks rõhutas, et neli Indoneesia äriühingut, kelle import moodustas aruandeperioodil 91% Indoneesiast liitu suunduvast koguimpordist, esitasid algmääruse artikli 13 lõike 4 alusel vabastamistaotluse. Teiseks leidis ta, et ühe äriühingu esitatud andmeid ei olnud võimalik kontrollida või need ei olnud usaldusväärsed. Vaatamata esitatud selgitustele leidis nõukogu, et selle äriühingu esitatud andmeid ei saa arvesse võtta. Seega põhinesid teda puudutavad järeldused kättesaadavatel andmetel kooskõlas algmääruse artikliga 18. Teisi kolme äriühingut käsitati koostööd tegevana.

21 Vaidlustatud määruse põhjendustes 45–58 järeldas nõukogu pärast seda, kui oli uurinud Hiina, Indoneesia ja liidu vaheliste kaubandusvoogude arengut ning tootmismahtude arengut, et Indoneesia ja liidu vaheline kaubandusstruktuur on muutunud algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses pärast dumpinguvastaste tollimaksude suurendamist 2005. aasta juulis.

22 Vaidlustatud määruse põhjendustes 59–67 uuris nõukogu kõrvalehoidmise laadi.

23 Vaidlustatud määruse põhjendustes 60–64 analüüsis nõukogu lähetamise olemasolu. Kõigepealt järeldas ta, et kolme koostööd teinud äriühingu puhul lähetamist ei tuvastatud. Kuid äriühingu puhul, kelle suhtes oli nõukogu arvates põhjendatud algmääruse artikli 18 kohaldamine, „[u]urimisel leiti, et nimetatud äriühingul ei olnud piisavalt seadmeid, mis põhjendaksid aruandeperioodil liitu suunatud ekspordi mahtu”, ning „muude põhjenduste puudumisel võib järeldada, et äriühing oli seotud meetmetest kõrvalehoidmisega lähetamise teel” (vaidlustatud määruse põhjendus 62). Võttes arvesse kaubandusstruktuuri muutumist, järeldusi selle äriühingu kohta, kelle puhul oli põhjendatud kohaldada algmääruse artiklit 18, ning asjaolu, et kõik Indoneesia eksportivad tootjad ja eksportijad ei andnud endast teada ega teinud koostööd, tuvastas nõukogu Hiina päritoluga toodete lähetamise Indoneesia kaudu.

24 Vaidlustatud määruse põhjendustes 65–67 analüüsis nõukogu kokkupaneku olemasolu. Ta järeldas esiteks, et kolme koostööd teinud äriühingu puhul ei ole kokkupanek tõendatud ning teiseks, et tal ei olnud võimalik kindlaks teha, kas neljas äriühing, kelle suhtes kohaldati algmääruse artiklit 18, oli kokkupanekuga seotud või mitte. Seega ei leidnud kinnitust kokkupaneku toimumine Indoneesia kaudu vastavalt algmääruse artikli 13 lõikele 2.

25 Vaidlustatud määruse põhjenduses 92 rõhutas nõukogu, et uurimise käigus ei tuvastatud muid põhjuseid või majanduslikku õigustust, peale soovi vältida asjaomase toote suhtes kehtivaid meetmeid.

26 Vaidlustatud määruse põhjendustes 94 ja 95 toonitas nõukogu esiteks, et 2005. aasta vahepealse läbivaatamise raames kindlaks määratud kahju kõrvaldamist võimaldava taseme ja aruandeperioodil kaalutud keskmise ekspordihinna võrdlus näitas müüki turuhinnast oluliselt madalama hinnaga.

Teiseks meenutas ta, et Indoneesiast pärinev liitu suunatud eksport kasvas märkimisväärselt. Vaidlustatud määruse põhjenduses 96 järeldas nõukogu, et kehtivate meetmete parandavat mõju kahjustatakse nii koguste kui ka hindade osas.

27 Vaidlustatud määruse põhjendustes 99–102 uuris nõukogu vastavalt algmääruse artikli 13 lõikele 1, kas oli tõendeid dumpingu kohta võrreldes 2005. aasta vahepealse läbivaatamise käigus arvutatud normaalväärtusega. Et määrata kindlaks Indoneesia ekspordi hinnad, mis on kujunenud meetmetest kõrvalehoidmise tulemusena, võeti arvesse üksnes koostööst keeldunud eksportivate tootjate eksport. Seejärel võeti aluseks parimad kättesaadavad faktid, st liitu suunatud Indoneesiast pärit jalgrataste keskmine ekspordihind aruandeperioodi vältel, nagu see kajastub Eurostati andmebaasis Comext. Pärast normaalväärtuse ja ekspordihinna mitut kohandamist osutas nende kahe muutuja võrdlus nõukogu hinnangul dumpingule.

28 Neid asjaolusid arvestades tuvastas nõukogu kõrvalehoidmise algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses Indoneesia kaudu lähetamise teel. Seetõttu laiendas ta rakendusmääruse nr 990/2011 artikli 1 lõikes 2 ette nähtud 48,5% suurust lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Indiast lähetatud asjaomase toote impordile, olenemata sellest, kas see riik on päritolumaana deklareeritud või mitte. Pärast eespool punktis 20 esitatud järelduste tegemist vabastas nõukogu laiendatud meetmetest neljast vabastamistaotluse esitanud eksportijast kolm.

Menetlus ja poolte nõuded

29 Hageja esitas käesolevas menetluses hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 9. augustil 2013.

30 Hageja esitas koos hagiavaldusega Üldkohtu kodukorra artikli 76a alusel Üldkohtusse eraldi dokumendina taotluse kohtuasja lahendamiseks kiirendatud menetluses.

31 Kuna Üldkohtu kodade koosseis muutus, kuulub ettekandja-kohtunik nüüd seitsmenda koja koosseisu, mistõttu määrati käesolev kohtuasi sellele kojale.

32 Taotlus lahendada asi kiirendatud menetluses rahuldati Üldkohtu seitsmenda koja 8. oktoobri 2013. aasta otsusega.

33 Komisjon ja EBMA esitasid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 17. oktoobril ja 8. novembril 2013 taotluse nõukogu nõuete toetuseks menetlusse astumiseks.

34 Üldkohtu seitsmenda koja esimees rahuldas komisjoni menetlusse astumise taotluse 11. novembri 2013. aasta määrusega.

35 Üldkohtu seitsmenda koja 17. detsembri 2013. aasta määrusega jäeti EBMA menetlusse astumise taotlus rahuldamata.

36 Maxcom Ltd esitas 19. märtsil 2014 Üldkohtu kantseleisse taotluse nõukogu nõuete toetuseks menetlusse astumiseks.

37 27. märtsi ja 15. mai 2014. aasta kirjas esitas Üldkohus kodukorra artiklis 64 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames hagejale kirjalikke küsimusi ja palus nõukogul vastata küsimustele ja esitada teatavad dokumendid. Pooled täitsid menetlust korraldavad meetmed määratud tähtaja jooksul.

38 Üldkohtu seitsmenda koja 16. juuli 2014. aasta määrusega rahuldati Maxcomi menetlusse astumise taotlus.

39 Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 hagejat puudutavas osas;

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

40 Nõukogu, keda toetavad komisjon ja Maxcom, palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

41 Oma kirjalikes vastustes menetlust korraldavatele meetmetele ja seejärel kohtuistungil seadis nõukogu kahtluse alla hagi vastuvõetavuse tervikuna. Nõukogu väidab ajaleheartiklile tuginedes, millega tal oli võimalik tutvuda kohtumenetluse käigus, et hageja ei ole tõeline Indoneesia jalgrattatootja ja et tema olemasolu ise on küsitav. Nõukogu järeldab ajaleheartiklist, et ainult Hiina ettevõtja F. tegutses tootjana Indoneesias. Neid asjaolusid arvestades esitati hageja vabastamistaotlus vale ettevõtja nimel. Järelikult tuleks jätta hagi tervikuna vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

42 Hageja vaidleb nõukogu argumendile vastu, väites, et see on põhjendamatu ja see tugineb asjaoludele, mis ei sisaldu toimikus.

43 Selles küsimuses tuleb tõdeda, et lühike, üheleheküljeline hagejat puudutav ajaleheartikkel, millele nõukogu tugineb, on ebaselge ja ei saa mingil juhul põhjendada nõukogu kinnitust.

44 Nimelt nähtub kõnealusest ajaleheartiklist, et hageja, kes on Taiwani päritolu äriühing, tegutseb Indoneesias alates aastast 1990. Ta on jalgrattaosade tootja, kes müüb oma tooteid Kagu-Aasias, Indoneesias, Lõuna-Ameerikas ja Itaalias. Samuti olevat tal üks tehas, kus pannakse jalgrattaid kokku üksnes Hiina ettevõtja F. jaoks. Pärast Euroopa dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamist Hiina jalgrataste impordi suhtes rentis hageja oma tehase ettevõtjale F., hageja ja Hiina ettevõtja vaheliste suhete täpset laadi ei ole välja selgitatud.

45 Järelikult, olenemata sellest, kas muude tõendite puudumisel võib lühikese ajaleheartikli esitamine kahtluse alla seada hagi vastuvõetavust, tuleb tõdeda, et eespool punktis 41 ära toodud nõukogu kinnitused ei leia selles artiklis kuidagi kinnitamist.

46 Kuna nõukogu ei ole selles küsimuses muid asjaolusid esitanud, tuleb hagi vastuvõetavust kinnitada.

Sisulised küsimused

47 Hageja esitab oma hagi põhjendamiseks kolm väidet. Esimeses väites, mille kohaselt on rikutud algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja artikli 18 lõiget 1, viitab ta nõukogu õigusnormi rikkumistele ja hindamisvigadele seoses kõrvalehoidmise ja kättesaadavate faktide laadiga. Teine väide, mille kohaselt on rikutud algmääruse artiklit 18, proportsionaalsuse põhimõtet ja põhjendamiskohustust, puudutab koostöösoovimatuse tuvastamist. Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja võrdse kohtlemise põhimõtet, puudutab dumpingu olemasolu.

Esimene väide, et rikutud on algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja artikli 18 lõiget 1

48 Hageja esimene väide koosneb kahest osast, millest esimene puudutab seda, kas kaubandusstruktuur tõepoolest muutus, ning teine nõukogu järeldust, mille kohaselt hageja tegeles lähetamisega.

– Kaubandusstruktuuri muutus

49 Esiteks väidab hageja, et Hiina statistika Indoneesiasse suunatud jalgrataste ekspordi kohta, millele nõukogu muu hulgas tugines kaubandusstruktuuri muutuse tõendamiseks, on väär. Hageja sõnul oli eksporditagasimaksete määr jalgrataste puhul suurem kui jalgrattaosade puhul, mis ajendab Hiina eksportijaid deklareerima lihtsate osade eksporti valmis jalgrataste ekspordina. Neid asjaolusid arvestades on jalgrataste eksporti puudutav Hiina statistika kunstlikult kõrge, kuna suurem osa eksporditud jalgrattaid on tegelikkuses jalgrattaosad. Hiina Rahvavabariik eksportis Indoneesiasse seega palju väiksema arvu jalgrattaid, kui vaidlustatud määruse tabelis 2 märgitud.

50 Teiseks on hageja seisukohal, et kaubandusstruktuuri muutuse tõendamiseks kasutatud andmed on ebapiisavad, et toetada lähetamise järeldust, kuna jalgrattaekspordil Hiinast Indoneesiasse ja Indoneesiast liitu suunatud ekspordi vahel ei ole selget seost.

51 Kolmandaks ei ole nõukogu kaalunud kaubandusstruktuuri eeldatava muutuse alternatiivseid selgitusi. Eeskätt ei ole tema analüüs tootmismahtude kohta veenev ning see puudutab vale perioodi.

52 Nõukogu vaidleb kõigile neile argumentidele põhjendamatuse tõttu vastu.

53 Sellega seoses tuleb esiteks toonitada, et hageja esitatud dokumendist, milles tuuakse ära eri tagasimaksemäärad jalgrataste ja jalgrattaosade kohta, nähtub, et erinev käibemaksutagasimakse määr jalgrattaosade ja valmis jalgrataste puhul näib tõesti eksisteerivat.

54 Hageja ei esita siiski ühtegi tõendit, mis näitaks, et sellest tulenevalt deklareerivad Hiina eksportijad või toll jalgrattaosade eksporti valmis jalgrataste ekspordina. Nimelt esitas hageja vaid piiratud arvu tehinguid käsitlevaid dokumente. Isegi kui nendel dokumentidel oleks seoses selle tegevusega mis tahes tõenduslik väärtus, ei tõenda need iseenesest, et see tegevus oli piisavalt tavapärane, et seada kahtluse alla nõukogu kasutatud statistikat. Viimaseks ei ole hageja igal juhul tõendanud, et see tegevus oli piisavalt tavapärane, et seada kahtluse alla Hiina statistika kehtivus.

55 Teiseks väidab hageja, et komisjon oleks oma uurimise käigus saanud lihtsalt sellise tegevuse olemasolu avastada, kuna see on selles sektoris osalejatele hästi teada. Hageja väidab sisuliselt, et komisjon on rikkunud oma hoolsuskohustust.

56 Selles küsimuses nõukogu esiteks kinnitab, ilma et hageja talle vastu vaidleks, et ükski teine selle uurimisega või samal ajal toimunud muude uurimistega seotud isik ei ole niisuguse tegevuse olemasolu maininud. Lisaks ei ole Indoneesia ja Hiina ametiasutused, kellele uurimise tulemused edastati, mingil hetkel seadnud kahtluse alla kasutatud statistika usaldusväärsust nende endi arvandmete seisukohast. Nõukogul ei olnud seega põhjust kahelda selle statistika usaldusväärsuses.

57 Teiseks on oluline märkida, et hageja andis selle tegevuse väidatavast olemasolust märku alles 28. mail 2013, st päev enne vaidlustatud määruse vastuvõtmist ja enam kui 40 päeva pärast üldise teabe avalikustamise dokumendi kohta seisukohtade esitamiseks ette nähtud tähtaja lõppemist. Ta ei olnud seda kunagi varem maininud. Hageja argument esitati seega uurimise eriti hilises staadiumis.

58 Neid asjaolusid arvestades ei ole hageja tõendanud, et liidu institutsioonid tegid kasutatud statistika osas hindamisvea või rikkusid hoolsuskohustuse põhimõtet.

59 Teiseks tuleb nentida, et vaidlustatud määruse põhjendustes 45–55 nõukogu esitatud arvandmed näitavad kaubandusstruktuuri muutust algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses Hiina ja liidu, Hiina ja Indoneesia ja Indoneesia ja liidu vahel.

60 Nimelt esiteks nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 45 ja tabelist 1, et Hiinast pärit jalgrataste eksport liitu vähenes uurimisperioodil üle 80%. Tollimaksude tõstmisest 2005. aastal kuni aruandeperioodi lõpuni vähenes import kolm korda. Teiseks, Hiina jalgrataste eksport Indoneesiasse suurenes uurimisperioodil üle 83%, nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 51 ja tabelist 2. Kolmandaks, Indoneesia jalgrataste eksport liitu suurenes uurimisperioodil 2,6 korda. Nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 46 ja tabelist 1 – kuigi Indoneesiast pärit import 2009. aastal tõesti vähenes – oli see jätkuvalt 2004. ja 2005. aasta tasemest palju kõrgem ning ajavahemikus 2010–2012 import kasvas uuesti.

61 On tõsi, nagu rõhutab hageja, et 2007. aastal vähenes Hiinast pärit Indoneesia import 10,1%, samas kui Indoneesia eksport liitu suurenes 18,6%. Kuid niisugune muutus aastas ei sea kahtluse alla liidu institutsioonide arvandmetest nähtuvat suundumust. Nagu nõukogu põhjendatult väidab, võib ajanihe Hiina ja Indoneesia ning Indoneesia ja liidu vaheliste kaubavoogude muutuses ilmneda nimelt näiteks varude olemasolu tõttu.

62 Neid asjaolusid arvestades ei teinud nõukogu viga, kui ta nende arvandmete alusel tuvastas kaubastruktuuri muutuse.

63 Kolmandaks on nõukogu hageja sõnul jätnud Indoneesiast liitu suunatud ekspordi arengut uurides arvesse võtmata kõrvalehoidmise alternatiivseid selgitusi.

64 Sellega seoses olgu meenutatud, et algmäärus ei anna komisjonile uurimisvolitust, mis võimaldaks tal kohustada ettevõtjaid uurimises osalema või teavet esitama. Neid asjaolusid arvestades sõltuvad nõukogu ja komisjon vabatahtlikust koostööst, mida teevad huvitatud isikud, esitades neile ette nähtud tähtaegade jooksul vajalikku teavet (24. mai 2012. aasta kohtuotsus JBF RAK *vs.* nõukogu, T-555/10, EU:T:2012:262, punkt 80).

65 Käesolevas asjas tuleb esiteks tõdeda, et toimikumaterjalist nähtub, et uurimise käigus ei esitatud ühtegi alternatiivset selgitust. Nõukogu rõhutab eelkõige, et Indoneesia ametiasutused ei esitanud ühtegi vasturääkivat seisukohta kaubandusstruktuuri muutuse põhjuse küsimuses.

66 Teiseks tuleb märkida, et ka hageja ise ei esitanud haldus- ja kohtumenetluse käigus alternatiivset selgitust, mis võiks selgitada kaubandusstruktuuri muutust muul põhjusel kui esialgse dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine. Ta piirdus selle toonitamisega, et nõukogu jättis arvesse võtmata kõrvalehoidmise alternatiivsed selgitused, esitamata täpsustusi, välja arvatud tootmismahtude arengu kohta nõukogu tehtud analüüsi kriitika.

67 Tootmismahtude arengu küsimuses leiab hageja, et nõukogu analüüs ei ole täielik, kuna see ei puuduta kogu uurimisperioodi ega kõiki Indoneesia eksportivaid ettevõtjaid.

68 Vaidlustatud määruse põhjendusest 56 ja tabelist 3 nähtub, et liidu institutsioonid uurisid koostööd teinud äriühingute tootmismahu arengut 2009. aasta ja aruandeperioodi vahelisel ajal. Sellest analüüsist nähtub, et koostööd teinud Indoneesia äriühingud suurendasid oma tootmismahtusid sel perioodil 54%.

69 Sellega seoses tuleb kõigepealt rõhutada, et liidu institutsioonid võisid õiguspäraselt tugineda ainult koostööd teinud Indoneesia äriühingute arvandmetele, sest muid äriühinguid puudutavad arvandmed ei ole järelikult kättesaadavad ega usaldusväärsed. Edasi, nagu nõukogu õigesti toonitas, nähtub vabastamistaotlusele lisatud tabelitest, mis ära tuleb täita, et taotlejad pidid esitama teavet oma tootmismahtude kohta alates 2004. aastast. Komisjon uuris seega tootmismahtusid kogu

uurimisperioodi vältel. Menetlusdokumentides põhjendas nõukogu ajavahemikuga 2009. aastast kuni 2012. aasta augustini piirdumist sellega, et esimesi aastaid puudutavad kõik andmed ei olnud kõikide äriühingute puhul täielikud.

70 Seega kuna uurimise käigus ei tulnud ilmsiks ühtegi muud põhjendust peale dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise ja kuna hageja ei esitanud haldusmenetluse staadiumis sellega seoses vähimatki konkreetset tõendit, siis võis nõukogu põhjendatult tuvastada kaubandusstruktuuri muutuse alternatiivse selgituse puudumise.

71 Järelikult tuleb esimese väite esimene osa tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Lähetamine

72 Teise osa raames esitab hageja kolm argumenti.

73 Esiteks väidab hageja, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea, järeldades vaidlustatud määruse põhjenduses 62 (vt eespool punkt 23), et hagejal ei olnud piisavalt tootmisvõimsust, mis põhjendaks liitu suunatud ekspordi mahtu.

74 Teiseks väidab hageja, et nõukogu rikkus õigusnormi, tuletades lähetamise üksnes kaubandusstruktuuri muutusest. Nõukogu ei tõendanud lähetamist ega põhjuslikku seost nende toimingute ja kaubandusstruktuuri väidetava muutuse vahel.

75 Kolmandaks leiab hageja, et muu tõendi puudumisel oleks esitatud teabe puhul pidanud tegemist olema kättesaadavate faktidega algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses.

76 Nõukogu vaidleb kõigile hageja argumentidele vastu.

77 Esimese argumendiga seoses väidab hageja, et ta on tõesti Indoneesiast pärit jalgrataste tootja ning et teda ei saa seega pidada seotuks kõrvalehoidmisega. Tema vastusest vabastamistaotlusele nähtub muu hulgas, et [*konfidentsiaalne*] [1]. Ta ei vaidle vastu, et ta importis teatud arvu Hiinast pärit varuosi. Neid varuosi kasutati seejärel jalgrataste tootmiseks tema Tangerangi (Indoneesia) tehases, kus töötas ligikaudu [*konfidentsiaalne*] töölist. Hageja sõnul hõlmas tema tehases toimuv tootmisprotsess jalgratta tootmise kõiki etappe.

78 Hageja tugineb eeskätt oma vastusele vabastustaotlusele ja büroo V. 28. novembri 2011. aasta auditiaruandele, mis vaadati 16. juulil 2012 läbi, et väita, et nõukogul oli piisav teave, et tuvastada lähetamise puudumine.

79 Veel väidab hageja esiteks – vastupidi nõukogu väidetule –, et asjaolul, et tema seadmetel ei olnud kontrollkäigu ajal mingit kulumismärki, ning teiseks, et kontrollkäigu ajal ei olnud tehas töövalmis, ei ole mingit tõenduslikku väärtust. Hageja toonitab ka, et vaidlustatud määruse põhjenduses 29 esitatud nõukogu kinnitus, et hageja kasutas jalgrattaosade tarnijana ühte Hiina tootjat, on vastuolus järeldusega, et ta ei tootnud ise jalgrattaid, ning järeldusega lähetamise kohta.

80 Sellega seoses on oluline täpsustada, et algmäärus ei anna komisjonile uurimisvolitust, mis võimaldaks tal kohustada ettevõtjaid uurimises osalema või teavet esitama. Neid asjaolusid arvestades sõltuvad nõukogu ja komisjon vabatahtlikust koostööst, mida teevad huvitatud isikud, esitades neile ette nähtud tähtaegade jooksul vajalikku teavet. Selles kontekstis on vabastamistaotluses esitatud teave ja hilisem kontrollkäik, mille komisjon võib kohapeal läbi viia, kõrvalehoidumist käsitleva menetluse jaoks äärmiselt olulised. Koostööd tegevate ettevõtjate ülesanne on ilmutada täpsust ja õigsust teabe osas,

1 — Konfidentsiaalsed andmed kustutatud.

mida nad esitavad nii oma kirjalike ja suuliste küsimuste vastustes kui ka kontrollkäigu ajal (vt selle kohta eespool punktis 64 viidatud kohtuotsus JBF RAK *vs.* nõukogu, EU:T:2012:262, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

81 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et hageja on vabastamistaotluses ja muudetud vabastamistaotluses tõesti esitanud teatava hulga asjakohaseid tõendeid. Konkreetselt esitas ta nendele taotlustele lisatud tabelites koondteavet oma tootmisvõimsuse, tegeliku tootmise, eksportmüügi, käibe, teatavate finants- ja raamatupidamisandmete nagu tehase üldkulud, varude, varuosade ostu ning selle ostu päritolu, tootmisprotsessi ja tootmiskulude kohta. Samuti esitas ta finantsaruandeid.

82 Siiski tuleb tõdeda esiteks, et 5. novembril 2012 esitatud esimeses vabastamistaotluses esitatud teave osutus puudulikuks, kuna see on suures ulatuses ebatäielik.

83 Nimelt ei võimaldanud 5. novembril 2012 esitatud esimene vabastamistaotlus kindlaks teha muu hulgas jalgrattaosade maksumust ega päritolu, mis muudab selles staadiumis võimatuks selle kindlakstegemise, kas hageja oli Indoneesia jalgrattatootja ja seega talle vabastuse andmise algmääruse artikli 13 lõike 2 tähenduses.

84 Komisjon palus 29. novembri 2012. aasta kirjas 13 täpse küsimuse abil hagejal esitada puuduv teave hiljemalt 3. detsembriks 2012, st enne kontrollkäiku. 3. detsembri 2012. aasta kirjas esitas hageja teavet komisjoni 13 küsimusest vaid kahe kohta; hageja sellele vastu ei vaidle.

85 Teiseks, 6. ja 7. detsembri kontrollkäigu ajal esitas hageja vabastamistaotluse muudetud versiooni, milles olid ajakohastatud vaid teatavad punktid, st eelkõige teave teistest riikidest kui Hiina ostetud jalgrattaosade kohta. Siiski on muudetud vabastamistaotluses esitatud teave jätkuvalt puudulik, hageja sellele pealegi vastu ei vaidle. Konkreetsemalt, mis puudutab tema ekspordiandmeid, siis ei ole hageja esitanud muu hulgas teatavate liitu suunatud tehingute cif-hindu (kulud, kindlustus, vedu). Samuti ei ole hageja deklareerinud pakendamis-, garantiide või pangakulusid.

86 Muudetud vabastamistaotluses esitatud teave on osutunud ka vastuoluliseks ja kontrollimatuks.

87 Nimelt esiteks olid vabastamistaotlusele lisatud kahes tabelis esitatud arvandmed hageja ostetud jalgrattaosade päritolu kohta ebajärjekindlad, kusjuures hageja sellele vastu ei vaidle. Kuid need arvandmed on dumpinguvastasest tollimaksust võimalikku kõrvalehoidumist käsitlevas menetluses esmatähtsad.

88 Teiseks nähtub toimikumaterjalist, et hageja töötajad ei olnud kontrollkäigu ajal suutelised esiteks esitama töölehti, mis võimaldasid täita vabastamistaotlused (vt selle kohta tagapool punkt 112), ja teiseks selgitama, kuidas saadi vabastamistaotlustes esitatud arvud; hageja sellele vastu ei vaidle. Näib, et hageja esitatud arvandmed on koostatud käsitsi, ainult arvuti abil.

89 Kolmandaks nähtub samuti toimikumaterjalist, et hageja ei olnud suuteline esitama muid dokumente peale oma maksudeklaratsioonide, teatavate tollivormide ja mitme arvekoopia. Hagejal ei olnud auditeeritud aastaaruandeid ega raamatupidamissüsteeme, mis võimaldavad lihtsalt kontrollida vabastamistaotlustes esitatud arvandmeid ning tehinguloetelude ammendavust. Näiteks ei olnud võimalik seostada tootmismahtusid müügi ja varudega. Sellega seoses tuleb toonitada, et oma 27. novembri 2012. aasta kirjas teavitas komisjon eelnevalt hagejat, et ta peab kontrollkäigu ajal komisjonile esitama kõik dokumendid, eelkõige töölehed, mis võimaldavad tal vabastamistaotluses esitatud arvandmeid kontrollida.

90 Kolmandaks, pärast kontrollkäiku, 28. jaanuari 2013. aasta kirjas, milles ta teavitas hagejat oma kavatsusest kohaldada tema suhtes algmääruse artikli 18 lõiget 1, andis komisjon hagejale veel kord võimaluse esitada vajalikud dokumendid. Hageja 4. veebruari 2013. aasta vastus, mis on vaid ühe lehekülje pikkune, ei andnud selles suhtes mingit uut olulist teavet, kuna hageja piirdus sisuliselt

kinnitusega, et ta on nõuetekohaselt koostööd teinud. Vastuses 9. aprilli 2013. aasta üldise teabe avalikustamise dokumendile ei esitanud hageja ikka konkreetseid dokumente, mis võiksid põhjendada vabastamistaotluses esitatud arvandmeid, samuti ei teinud ta seda oma hilisemas 28. mai 2013. aasta kirjas.

91 Neljandaks, seoses büroo V. 28. novembri 2011. aasta auditiaruandega, mis vaadati läbi 16. juulil 2012, tuleb tõdeda, et see aruanne ei tõenda igal juhul, et hageja tootis ise Indoneesiast pärinevaid jalgrattaid või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele, nagu rõhutab õigesti nõukogu.

92 Nimelt ei puuduta see aruanne küsimust, kas hageja oli seotud tava, protsessi või toiminguga, millel ei ole piisavat nõuetekohast põhjendust või majanduslikku õigustust peale tollimaksu kehtestamise. Kõige enam tõendab see aruanne, et selle avaldamise ajal oli hageja seotud jalgrataste tootmisega; seda aga ei ole vaidlustatud. Sellega seoses on oluline toonitada, et auditiaruanne puudutab peamiselt töötingimusi ja töökorralduse kvaliteeti. See ei sisalda järelikult mingit asjassepuutuvat teavet eelkõige tootmismahu arengu ja varuosade päritolu kohta.

93 Fotod ja video, mille hageja esitas Üldkohtule, ei näita samuti, et ta oli Indoneesia jalgrattatootja ning järelikult ta ei olnud seotud kõrvalehoidmisega algmääruse artikli 13 tähenduses, kuna need dokumendid ei võimaldanud muu hulgas täpsustada kasutatud toormaterjali päritolu.

94 Seega ei võimalda vabastamistaotlused, büroo V. auditiaruanne ja fotod, mis kohtumenetluse käigus eri ajahetkedel esitati ja millele hageja tugineb, tõendada, et ta oli tegelikult Indoneesia päritolu eksportija või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele.

95 Siiski tuleb tõdeda, et nõukogul ei olnud toimikumaterjali alusel piisavalt kaudseid tõendeid, et vaidlustatud määruse põhjenduses 62 sõnaselgelt järeldada, et hagejal ei olnud piisavat tootmisvõimsust liitu suunatud ekspordi mahu seisukohalt, ega järelikult seda, et hageja oli seotud lähetamistoimingutega, st meetmetele allutatud toote lähetamine kolmandate riikide kaudu.

96 Selles küsimuses tuleb esiteks toonitada, et nõukogu põhjenduskäik rajaneb suurel määral kontrollkäigu ajal komisjoni ametnike tehtud järeldustel.

97 Komisjoni ametnike sõnul ilmnes muu hulgas, et hagejal ei olnud vajalikke seadmeid, et toota piisavalt osasid võrreldes deklareeritud mahuga. Nad täheldasid, et hageja tootmiskoht oli nende saabumisel lukus ja et mõned tootmisseadmed olid uued või ei olnud neid hiljuti tõenäoliselt kasutatud. Pealegi ei olnud lõikamis- ega keevitusseadmeid. Komisjoni ametnikud palusid edutult näha valuvelgede ja raamide toorainet. Seevastu leidsid nad kaste, mis sisaldasid valmis jalgrattaid märkega „valmistatud Indoneesias", hageja Hiina tarnijat ei olnud mainitud, ning muid kaste, mis sisaldasid raame ilma päritolumärketa. Meeskond märkas, et kõik raamid, mida nad nägid, olid tarnijate tarnitud ja juba värvitud. Viimaseks, hageja töötajad ei olnud suutelised andma selgitusi tootmisprotsessi kohta.

98 Ent need järeldused eraldi või koos ei osuta veenvalt lähetamise olemasolule.

99 Nimelt, kuna ettevõtja tegevus aeglustus oluliselt pärast kõrvalehoidmist käsitlevat menetlust, ei saa järeldusi teha selle põhjal, et tehas oli heas seisus ja et kontrollkäigu ajal olid toorainevarud väikesed. Selles küsimuses hageja pealegi rõhutas, et ta müüs oma tootmisliinide teatavad osad tegevuse languse tulemusel. Samuti mainis ta, esitades tõenduseks arved, et mõned tootmisseadmed osteti hiljuti, pärast 23. aprilli 2009. aasta tulekahju tema tehases. Sellest tulenevalt tegi ta investeeringuid kahel korral – 2009. aasta mais ja 2011. aasta juulis – eelkõige monteerimisliinidesse.

100 On tõsi, et mõned järeldused nagu asjaolu, et hageja Hiina tarnijat ei olnud kusagil mainitud või et mõned kastid sisaldasid raame ilma päritolumärgita, aitasid kaasa kahtluste tekkimisel hageja tegeliku tegevuse osas, kusjuures neid kahtlusi kinnitas ka asjaolu, et hageja ei olnud suuteline põhjendama vabastamistaotlustes esitatud arvandmeid. Sellegipoolest ei tõendanud need asjaolud kuidagi hageja lähetamistoiminguid.

101 Seoses asjaoluga, et hageja töötajad, kellega kontrollkäigul kohtuti, ei olnud suutelised selgitama tootmisprotsessi, millele hageja pealegi vastu vaidleb, tuleb tõdeda, et nõukogu kirjalikest vastustest Üldkohtu kirjalikele küsimustele nähtub, et komisjoni meeskond kohtas vaid müügiosakonna töötajaid, mitte tootmisspetsialiste.

102 Teiseks, eespool punktis 97 toodud faktiliste järelduste osas tugines nõukogu peaaegu eksklusiivselt komisjoni ametnike lähetusaruandele ja mitte mingile muule materiaalsele elemendile. Kuid hageja on suurema osa lähetusaruande põhjal tehtud järeldustest vaidlustanud ja eelkõige seoses asjaoluga, et monteerimisliinid ei töötanud või et teatavaid toormaterjalivarusid ei olnud olemas. On tõsi, et menetlusdokumentides ja kohtuistungil viitas nõukogu küll teatavatele fotodele, mille hageja esitas või mille komisjoni ametnikud tegid kontrollkäigu ajal. Kuid need fotod ei anna mingit teavet selle kohta, kas hageja tegeles lähetamisega.

103 Kolmandaks rajab nõukogu oma põhjenduskäigu samuti asjaolule, et hageja ei olnud suuteline esitama tõendeid, mis võiksid näidata, et ta oli Indoneesia tootja või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele. Ent isegi kui see tõdemus eespool punktis 94 kinnitust leidis, ei saa sellest iseenesest tuleneda, et hageja tegeles lähetamisega.

104 Eespool punktides 95–103 toodut arvestades, ei olnud nõukogul piisavalt kaudseid tõendeid, et järeldada, et hagejal ei olnud piisavat tootmisvõimsust, et põhjendada liitu suunatud ekspordi mahtu ning et ta tegeles seega lähetamisega.

105 On tõsi, et ei ole võimalik välistada, et kõikide tavade, protsesside või toimingute hulgas, millel ei ole piisavat nõuetekohast põhjendust või majanduslikku õigustust peale esialgse tollimaksu kehtestamise algmääruse artikli 13 lõike 1 teise lõigu tähenduses, tegeles hageja lähetamisega. Ent vastupidi sellele, mida kinnitas komisjon kohtuistungil, ei võimaldanud asjaolu, et hageja ei suutnud tõendada, et ta on tõesti Indoneesia tootja või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikele 2, nõukogul kaudselt järeldada hageja lähetamistoimingute olemasolu, sest selline võimalus ei tulene absoluutselt algmäärusest või kohtupraktikast.

106 Neid asjaolusid arvestades tuleb esimese väite teise osaga nõustuda, ilma et oleks vaja käsitleda hageja teisi argumente.

Teine väide, et on rikutud algmääruse artiklit 18, proportsionaalsuse põhimõtet ja põhjendamiskohustust

107 Teise väite põhjendamiseks esitab hageja neli väiteosa, millega ta soovib eeskätt tõendada, et nõukogu on vaidlustatud määruse põhjendustes 29–33 rikkunud õigusnorme ja teinud hindamisvigu, kui ta leidis, et hageja ei ole teinud koostööd algmääruse artikli 18 tähenduses. Esimeses osas väidab ta, et ta tegi koostööd oma parimate võimaluste kohaselt, kuid nõukogu ei võtnud seda algmääruse artiklit 18 rikkudes arvesse. Teises osas, milles samuti viidatakse algmääruse artikli 18 rikkumisele, vaidlustab ta koostöösoovimatuse tuvastamise. Kolmandas osas väidab ta, et nõukogu on rikkunud põhjendamiskohustust, eelkõige jättes selgitamata, milliseid kättesaadavaid andmeid algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses ta arvesse võttis. Neljandas osas leiab ta, et nõukogu jättis algmääruse artikli 18 lõiget 3 rikkudes arvesse võtmata teabe, mida ta kogu uurimise ajal esitas. Lisaks on tema esitatud teabe arvesse võtmata jätmine proportsionaalsuse põhimõtte rikkumine.

108 Nõukogu vaidleb kõigile hageja argumentidele vastu.

109 Üldkohus leiab, et kõigepealt tuleb analüüsida teist osa, seejärel üksteise järel esimest, kolmandat ja neljandat osa.

– Koostöösoovimatuse tuvastamine

110 Teise väite teise osa põhjendamiseks esitab hageja rea argumente, millega ta soovib tõendada, et koostöösoovimatuse tuvastamine on väär. Ta väidab muu hulgas, et töölehtede esitamata jätmine ei ole iseenesest piisav koostöösoovimatuse tuvastamiseks.

111 Sellega seoses olgu kõigepealt meenutatud, et algmääruse artikli 18 lõike 1 esimene lause lubab institutsioonidel kasutada kättesaadavaid fakte, kui mõni huvitatud isik ei võimalda juurdepääsu vajalikule teabele või ei esita vajalikku teavet käesolevas määruses ette nähtud tähtaegade jooksul või märkimisväärselt takistab uurimist. Kättesadavate faktide kasutamine on lubatud ka juhul, kui huvitatud isik esitab ebaõiget või eksitavat teavet. Selle sätte sõnastusest tuleneb, et need neli tingimust on alternatiivsed, nii et kui üks neist on täidetud, võivad institutsioonid kasutada kättesaadavaid fakte, et teha oma esialgsed ja lõplikud järeldused (22. mai 2014. aasta kohtuotsus Guangdong Kito Ceramics jt *vs.* nõukogu, T-633/11, EU:T:2014:271, punkt 44).

112 Käesolevas asjas esiteks tuleb tõdeda, et koostöösoovimatuse aluseks ei ole vaidlustatud määruses ainult nende töölehtede esitamata jätmine, mis võimaldavad võrrelda hageja vabastamistaotlust finants- ja raamatupidamisdokumentidega. Selle aluseks on ka nõutud teabe esitamisega hilinemine, teabe vastuolulisus ja vähene usaldusväärsus ning kontrollkäigul ilmnenud raskused. Nimelt on esimese väite raames juba tõendatud, et hageja esitatud andmed osutusid puudulikuks, vastuoluliseks ja kontrollimatuks. Hageja ei võimaldanud seega tutvuda vajaliku teabega eespool punktis 111 viidatud kohtupraktika tähenduses.

113 Teiseks kinnitab hageja, et tema tootmisandmetes ilmnenud vasturääkivused olid tingitud viivitustest registreerimisperioodi ja tegeliku tootmisrütmi vahel. Ta on seisukohal, et seda kinnitust võib toetada tema 4. veebruari 2013. aasta kiri. Ent piisab kui tõdeda, et 4. veebruari 2013. aasta kiri ei sisalda selle kohta ühtegi tõendit.

114 Kolmandaks rõhutab hageja, et vähemalt üks osa teabest oli õige, kuna nõukogu ise tunnistas, et esitatud eksportmüügiandmed olid õiged. Vaidlustatud määruse põhjendusest 31 nähtub aga tõepoolest, et nõukogu järeldas, et need andmed olid õiged. Siiski, esiteks puudutavad need arvandmed nõukogu sõnul kogu eksportmüüki, mitte ainult liitu suunatud eksporti, mille puhul võrdlus ei olnud võimalik; hageja sellele vastu ei vaidle. Teiseks ei tähenda asjaolu, et eksporti puudutavad arvandmed on õiged ja kontrollitavad, et kinnitada tuleb eksporditud toodete päritolu puudutavaid arvandmeid.

115 Neljandaks, mis puudutab asjaolu, et hageja üks müügidirektor oli samal ajal tööl Hiina tootja juures, kes oli tema jalgrattaosade peamine tarnija, siis on tõsi, et see asjaolu iseenesest ei saa olla algmääruse artikli 18 tähenduses koostöösoovimatuse tuvastamise alus. Siiski osutusid hageja selgitused selle töötaja staatuse kohta äärmiselt segaseks; see on hageja koostöö hindamisel asjakohane. Samuti tuleb toonitada, et hageja teatas oma vabastamistaotluses, et tal ei ole mingit seost Hiina ettevõtjatega. Arvestades tähtsust, mis võib Indoneesia kaudu kõrvalehoidmise tõendamiseks olla asjaolul, et hageja müügidirektor oli ka tööl Hiina jalgrattaettevõtjas, siis oli igal juhul legitiimne, et komisjon küsitles hagejat sel teemal ja et seda asjaolu vaidlustatud määruses mainitakse.

116 Viiendaks väidab hageja, et koostöösoovimatus puudutab vaid osade kokkupanekut, mitte lähetamist. Ta toonitab sellega seoses, et väidetavalt ebapiisav koostöö puudutab ainult Hiinast pärit osade väärtust. Kuid tema sõnul oli see teave vajalik üksnes selle kindlakstegemiseks, kas ta tegeles

kokkupanekuga, st kas ta täitis reegleid, mis puudutasid Hiinast imporditud osade osakaalu valmistoote koguväärtuses vastavalt algmääruse artikli 13 lõikele 2. Vaidlustatud määruses on Indoneesia kaudu kõrvalehoidmise aluseks ainult lähetamine, koostöösoovimatuse tuvastamine on hageja sõnul seotud järeldustega, millel ei ole nõukogu esitatud kõrvalehoidmise argumendi osas mingit tähtsust.

117 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et hageja esitatud vabastamistaotlusest nähtub, et hageja soovis tõendada, et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele. Komisjon toimis seega õigesti, kui ta üldise teabe avalikustamise dokumendi B lisas põhjendas oma otsust mitte anda hagejale vabastust, täpsustades, et ta ei olnud suuteline esitatud teabe põhjal nende kriteeriumiga seotud arvutusi tegema. Olgu meenutatud sellega seoses, et uurimine puudutab kõrvalehoidmist Indoneesia kaudu, mitte kõrvalehoidmise teatavat vormi. Komisjon mainis määruse nr 875/2012, millega algatati kõrvalehoidmist puudutav menetlus, põhjenduses 9 Indoneesia osas võimalikku lähetamist ja kokkupanekut.

118 Teiseks tuleb meenutada, et hageja ei olnud suuteline tõendama, et ta oli tõesti Indoneesiast pärit jalgrataste tootja või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 määratletud kriteeriumidele, st et ta ei olnud suuteline tõendama nende jalgrataste päritolu, mida ta suurtes kogustes liitu eksportis. Hageja esitatud teave oli igal juhul ebapiisav, kuna uurimise ese oli kindlaks teha, kas hageja oli osalenud esialgsest dumpinguvastasest tollimaksust kõrvalehoidmises Indoneesia kaudu, olenemata sellele tegevusele nõukogu poolt hiljem antud kvalifikatsioonist.

119 Neil asjaoludel tuleb käesolev argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

120 Järelikult tuleb teise väite teine osa tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Hageja koostöö mõju

121 Esimeses osas väidab hageja, et nõukogu jättis algmääruse artiklit 18 rikkudes arvesse võtmata asjaolu, et ta tegi koostööd oma parimate võimaluste kohaselt. Sellega seoses rõhutab ta eelkõige, et ta esitas vabastamistaotluse ja muudetud küsimustiku ning oli nõustunud komisjoni meeskonda kontrollkäigule vastu võtma. Lisaks toimus koostöö keerulises olukorras, kuna hagejal olid piiratud haldusressursid ja ta ei olnud kursis komisjoni haldusmenetlustega.

122 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et kättesaadavate faktide kasutamine on põhjendatud, kui ettevõtja keeldub koostööd tegemast või kui ta esitab ebaõiget või eksitavat teavet, sest algmääruse artikli 18 lõike 1 teine lause ei nõua tahtlikku käitumist. Pingutustel, mida huvitatud isik teeb selleks, et esitada teatud andmeid, ei ole nimelt tingimata seost esitatud andmete eriomase kvaliteediga ning igal juhul ei ole need selles küsimuses ainsaks määravaks asjaoluks. Kui komisjon seega ei saa lõpuks taotletud teavet, on tal õigus taotletud teabe osas kasutada kättesaadavaid fakte (4. märtsi 2010. aasta otsus Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory *vs.* nõukogu, T-409/06, EKL, EU:T:2010:69, punktid 103 ja 104).

123 Samuti tuleb meenutada, et liidu institutsioonide otsustada on see, kas huvitatud isiku esitatud teabe kontrollimiseks peavad nad vajalikuks kinnitada seda teavet kontrollkäigu teel selle isiku valdustes ning et juhul, kui huvitatud isik takistab tema esitatud andmete kontrollimist, kohaldub algmääruse artikkel 18 ja kasutada võib kättesaadavaid fakte. Kuigi keeldumine nõustumast kontrollkäigu läbiviimisega on vastuolus lojaalse ja hoolsa koostöö eesmärgiga, mida algmääruse artikli 18 lõikega 1 soovitakse tagada, siis sellega nõustumine ei tähenda iseenesest koostöö tegemist (vt selle kohta 25. oktoobri 2011. aasta otsus Transnational Company „Kazchrome" ja ENRC Marketing *vs.* nõukogu, T-192/08, EKL, EU:T:2011:619, punktid 273 ja 275).

124 Neid asjaolusid arvestades ei piisa vabastamistaotluse ja seejärel muudetud versiooni esitamisest ning komisjoni ametnike vastuvõtmisest kontrollkäigule, et jõuda järeldusele, et tehtud on koostööd või et liidu institutsioonid on kohustatud arvesse võtma puudulikku teavet. Lisaks ei saa teavet, mida

komisjon käesolevas asjas nõudis, pidada niisuguseks, millega kaasneb eriliselt suur halduskoormus. Pealegi koosnes hageja müügi- ja haldusosakond nõukogu sõnul 16 inimesest; hageja sellele vastu ei vaidle.

125 Teiseks tuleb rõhutada, et algmääruse artikli 18 lõige 3 näeb ette, et teavet, mille huvitatud isik esitab, tuleks arvesse võtta ka siis, kui see ei ole igati täiuslik, kuid sellega seotud puudused ei tekita ülemääraseid raskusi põhjendatud ja täpsete järelduste tegemisel, kui teave esitatakse nõuetekohaselt õigel ajal ning on kontrollitav ning kui isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt. Selle sõnastusest nähtub, et need neli tingimust on kumulatiivselt kohaldatavad. Järelikult, kui üks neist tingimustest ei ole täidetud, ei saa seda sätet kohaldada ja seega asjassepuutuvat teavet arvesse võtta (eespool punktis 111 viidatud kohtuotsus Guangdong Kito Ceramics jt *vs.* nõukogu, EU:T:2014:271, punkt 100).

126 Kuna hageja ei ole esitanud algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses vajalikku teavet, mis võimaldaks tõendada, et ta oli tegelikult Indoneesia päritolu tootja või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele, nagu on tuvastatud eespool punktides 80–94, ei saa käesolevas asjas algmääruse artikli 18 lõiget 3 kohaldada. Isegi kui ta oleks esiteks esitanud vajaliku teabe ning teiseks kui ta oleks tegelikult oma parimate võimaluste kohaselt koostööd teinud, on juba tuvastatud, et esitatud teave ei olnud kontrollitav.

127 Seega tuleb teise väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Põhjendamine

128 Esiteks on hageja seisukohal, et nõukogu oleks pidanud vahet tegema koostööl seoses kokkupaneku argumendiga ja koostööl seoses lähetamise argumendiga. Kuna nõukogu ei täpsustanud, kas esitatud teave puudutas lähetamise argumenti või kokkupaneku argumenti, siis on vaidlustatud määrust puudulikult põhjendatud.

129 Teiseks väidab hageja, et nõukogu ei selgitanud pärast kogu esitatud teabe kõrvalejätmist algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses kättesaadava teabe laadi, millele ta tugines, et tuvastada kõrvalehoidmine. Ta leiab samuti, et nõukogu oleks pidanud täpsustama, mille poolest olid kasutatud kättesaadavad andmed parimad võimalikud andmed.

130 Tuleb meenutada, et liidu institutsioonide akti põhjendusest peab selgelt ja ühemõtteliselt ilmnema õigusakti autoriks oleva institutsiooni arutluskäik selliselt, et huvitatud isikuil oleks võimalik teada saada võetud meetme põhjused ja et kohtul oleks võimalik teostada kohtulikku kontrolli (27. septembri 2005. aasta kohtuotsus Common Market Fertilizers *vs.* komisjon, T-134/03 ja T-135/03, EKL, EU:T:2005:339, punkt 156). Küsimust õigusakti põhjenduse kooskõlast ELTL artikliga 296 tuleb hinnata mitte üksnes selle sõnastuse alusel, vaid ka selle konteksti ja kõigi antud asja puudutavate õigusnormide alusel (vt selle kohta 29. veebruari 1996. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, C-56/93, EKL, EU:C:1996:64, punkt 86, ja 27. novembri 1997. aasta kohtuotsus Kaysersberg *vs.* komisjon, T-290/94, EKL, EU:T:1997:186, punkt 150).

131 Käesolevas asjas järgis nõukogu neid põhimõtted tagapool toodud põhjustel.

132 Esiteks, hageja argumendi osas, mille kohaselt nõukogu oleks pidanud vahet tegema koostööl seoses kokkupaneku argumendiga ja lähetamise argumendiga, tuleb meenutada, et eespool punktis 117 on tuvastatud, et uurimine puudutas kõrvalehoidmist Indoneesia kaudu, mitte kõrvalehoidmise teatavat vormi. Lisaks olid koostöö hindamisel arvesse võetavad asjaolud lähetamise ja kokkupaneku küsimuses sarnased. Vastupidi hageja kinnitusele ei olnud hageja koostöö hindamisel seega vaja eristada kokkupaneku argumenti ja lähetamise argumenti puudutavat koostööd.

133 Veel tuleb tõdeda, et vaidlustatud määruse põhjendustes 29–33 esitatud põhjendused on eespool punktis 130 viidatud kohtupraktika seisukohast nõuetekohaselt tõendatud.

134 Nimelt nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 29, et nõukogu leidis, et hageja esitatud andmed ei olnud usaldusväärsed. Kõigepealt ei hoidnud hageja alles vabastamistaotluse täitmisel kasutatud töölehti. Neil asjaoludel ei olnud ta suuteline tõendama, et need arvandmed olid õiged. Esitatud arvandmetes leiti ebatäpsusi kontrollkäigu ajal hageja ruumides kättesaadavate dokumentide põhjal tehtud arvutustes. Lõpuks selgus uurimise käigus, et äriühingu müügidirektor töötas samal ajal Hiina jalgrattatootja heaks, kes oli hageja suurim jalgrattavaruosade tarnija.

135 Vaidlustatud määruse põhjendustest 30 ja 31 nähtub, et pärast seda, kui hagejat teavitati, et esitatud teavet on kavas mitte arvesse võtta, andis komisjon talle võimaluse esitada selgitusi. Selgitustes teatas hageja, et on koostööaldis ning et ta esitas kõik nõutavad dokumendid, välja arvatud töölehed, mida ei ole kunagi nõutud. Nõukogu toonitab selles küsimuses, et töölehti oli siiski nõutud enne kohapealset kontrolli. Mis puudutab hageja argumenti, mille kohaselt olid kohapeal tehtud kontrollarvutused üheainsa töötaja ekslike selgituste tõttu valed, siis nõukogu rõhutab, et selgitusi küsiti siiski mitmelt töötajalt, kes ei olnud suutelised selgitama vabastamistaotluses esitatud andmete päritolu ega nende arvutamise meetodit.

136 Vaidlustatud määruse põhjendustes 32 ja 33 järeldas nõukogu, et hageja esitatud teavet ei olnud võimalik arvesse võtta ning et hagejat puudutavad järeldused põhinesid kättesaadavatel andmetel kooskõlas algmääruse artikliga 18.

137 Teiseks tuleb tõdeda, et nõukogu tõepoolest ei märkinud vaidlustatud määruses sõnaselgelt kättesaadavate andmete täpset laadi.

138 Siiski nähtub eelkõige vaidlustatud määruse põhjendustest 28–33, 45, 46, 50, 51, 55, 56, 92 ja 98–102, et kättesaadavad andmed hõlmavad kõiki andmeid, mida nõukogu kasutas, et tuvastada hageja kõrvalehoidmise olemasolu, st eelkõige teave, mis võimaldas tuvastada kaubandusstruktuuri muutust, alternatiivse usaldusväärse selgituse puudumine ja Eurostati andmebaasi Comext andmed, mida kasutati selleks, et põhjendada esiteks esialgse dumpinguvastase tollimaksu parandava mõju kahjustamise tuvastamist ja teiseks tõendite esinemist, mis näitavad dumpingu esinemist võrreldes eelnevalt koostatud normaalväärtustega. Veel hõlmavad kättesaadavad andmed toimiku kogu asjassepuutuvat materjali, sh kaebus (vaidlustatud määruse põhjendused 10–17).

139 Kolmandaks, seoses argumendiga, mille kohaselt oleks nõukogu pidanud põhjendama, kuidas olid kasutatud kättesaadavad andmed parimad võimalikud andmed, tuleb toonitada, et selline kohustus ei tulene algmääruse artikli 18 lõikest 1 ega kohtupraktikast. Algmääruse artikli 18 lõikes 1 on sätestatud, et kui esitatud andmed on puudulikud, võib nõukogu oma järeldused teha kättesaadavate andmete alusel (vt eespool punkt 111). Kuna käesolevas asjas esitatud andmed olid puudulikud, siis ei pea nõukogu järelikult põhjendama, kuidas olid kasutatud kättesaadavad andmed esitatud andmetest paremad. Veel tuleb toonitada, et hageja ei ole väitnud, et muud kättesaadavad andmed olid paremad kui nõukogu kasutatud kättesaadavad andmed. Seega tuleb hageja argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

140 Neid asjaolusid arvestades tuleb teise väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Hageja esitatud täiendava teabe arvessevõtmine

141 Neljandas osas väidab hageja, et nõukogu on rikkunud algmääruse artikli 18 lõiget 3 ja proportsionaalsuse põhimõtet, jättes kõrvale kogu esitatud teabe, hindamata, kas osa teabest oli võimalik kasutada seoses lähetamise argumendiga. Ta rõhutab, et ta esitas teabe õigel ajal ja et teave oli seoses lähetamise argumendiga kergesti kontrollitav.

142 Esiteks, mis puudutab algmääruse artikli 18 lõike 3 rikkumist, siis eespool punktis 125 on juba meenutatud, et artikli 18 lõike 3 kohaldamine eeldab, et täidetud on neli kumulatiivset tingimust, mis on seotud eelkõige asjaoluga, et võimalikud puudused ei tekita ülemääraseid raskusi põhjendatud ja täpsete järelduste tegemisel ja et esitatud teave on kontrollitav. Ent käesolevas asjas on esimese väite raames juba tuvastatud, et hageja esitatud teave oli puudulik, vastuoluline ja kontrollimatu, mis välistas algmääruse artikli 18 lõike 3 kohaldamise olenemata sellest, mis liiki kõrvalehoidmisega on tegemist.

143 Seega tuleb algmääruse artikli 18 lõike 3 rikkumist puudutav argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

144 Teiseks tuleb märkida, et vastavalt proportsionaalsuse põhimõttele on liidu õigusnormide õiguspärasuse eelduseks tingimus, et võetavad meetmed on asjaomaste õigusnormide õiguspärase eesmärgi saavutamiseks sobivad ega lähe kaugemale sellest, mis on taotletava eesmärgi saavutamiseks vajalik, ning juhul, kui on valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb reeglina valida kõige vähem koormav (5. juuni 1996. aasta kohtuotsus NMB France jt *vs.* komisjon, T-162/94, EKL, EU:T:1996:71, punkt 69).

145 Käesolevas asjas on hageja sisuliselt seisukohal, et oli ebaproportsionaalne jätta kõrvale kogu esitatud teave, hindamata, kas osa teabest oli võimalik kasutada seoses lähetamise argumendiga.

146 Selles osas piisab, kui meenutada, et hageja ei olnud suuteline esitama teavet, mis tõendaks, et ta oli tõepoolest Indoneesia eksportija või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele. Nõukogu jättis selle teabe seega kõrvale proportsionaalsuse põhimõtet rikkumata.

147 Neil asjaoludel tuleb teise väite neljas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

148 Järelikult tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.

Kolmas väide, et on rikutud algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja võrdse kohtlemise põhimõtet

149 Esiteks väidab hageja, et nõukogu on teinud fakti- ja hindamisvigu, kui kasutas Eurostati andmebaasist Comext andmete alusel saadud hinnateavet. Hageja sõnul tunnustati Hiinast pärinevate jalgrataste ja jalgrattaosade dumpinguvastaste määruste kõikides uurimisetappides, et Eurostati andmebaasi andmed ei olnud usaldusväärsed ega võimaldanud teha veenvaid võrdlusi.

150 Teiseks rikkus nõukogu algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja võrdse kohtlemise põhimõtet, kui jättis kõrvale hageja andmed ekspordihinna kohta, mille usaldusväärsust on kinnitatud vaidlustatud määruse põhjenduses 31. Hageja sõnul moonutab see, et arvesse võeti koostööd teinud äriühingute andmeid, dumpingu esinemist puudutavaid arvandmeid.

151 Nõukogu vaidleb hageja argumentidele vastu.

152 Sellega seoses tuleb meenutada, et vaidlustatud määruse artikli 13 lõikest 1 nähtub, et kõrvalehoidmine eeldab tõendeid dumpingu esinemise kohta seoses esialgses dumpinguvastases menetluses kindlaksmääratud normaalväärtustega.

153 Veel nähtub algmäärusest, et liidu institutsioonid peavad dumpingu arvutamiseks valima sobivaima meetodi ja et see valik eeldab keeruliste majanduslike olukordade hindamist (vt selle kohta 10. märtsi 1992. aasta kohtuotsus Minolta Camera *vs.* nõukogu, C-178/87, EKL, EU:C:1992:112, punkt 41).

154 Käesolevas asjas tuleb esiteks meenutada, et on juba tuvastatud, et hageja ei teinud koostööd algmääruse artikli 18 tähenduses, kuna esitatud andmed ei olnud usaldusväärsed ega kontrollitavad.

155 On tõsi, et vaidlustatud määruse põhjendusest 31 nähtub, et eksportmüügi võrdlusandmed olid täpsed. Nagu väidab nõukogu, ilma et hageja sellele vastu vaidleks, oli siiski ainult kogu ekspordi koondväärtust võimalik raamatupidamisdokumentidega võrrelda ja kontrollida. Lisaks oli esitatud teave puudulik, kuna hageja ei esitanud mingil hetkel vajalikku teavet (vt selle kohta eespool punktid 85 ja 114).

156 Neil asjaoludel võis nõukogu põhjendatult aluseks võtta kättesaadavad andmed, kuna tal ei olnud usaldusväärseid andmeid hageja ja äriühingute kohta, kes endast teada ei andnud.

157 Teiseks, hageja vaidlustab Eurostati andmebaasist Comext saadud andmete kasutamise kättesaadavate andmetena algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses. Ta viitab määrusele nr 1095/2005, rakendusmäärusele nr 990/2011 ja määrusele nr 502/2013, kus nende andmete usaldusväärsus väidetavalt kahtluse alla seati.

158 Sellega seoses tuleb esiteks toonitada, et need kolm hageja viidatud määrust ei puuduta kõrvalehoidmist käsitlevaid menetlusi. Need puudutavad vastavalt lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist, aegumise läbivaatamist ja vahepealset läbivaatamist.

159 Teiseks tuleb märkida, et nende tootjate ekspordihinnad, kes koostööd ei teinud, arvutati nendes kolmes määruses eri viisil. Määruses nr 1095/2005 kasutati koostööd teinud äriühingute andmeid, kuna Eurostati andmebaasi Comext andmeid ei peetud dumpingut ja kahju puudutavate järelduste täieliku läbivaatamise juhtumil piisavalt täpseteks. Seevastu rakendusmääruses nr 990/2011 kasutati küll Eurostati andmebaasi Comext andmeid, kuna koostööd tegi üks ettevõtja. Määruses nr 502/2013 kasutati Eurostati andmebaasi Comext andmeid vaid teatud ulatuses, kuna neid andmeid ei peetud ka sel korral piisavalt täpseteks vahepealse läbivaatamise konkreetsel juhul.

160 Vastupidi hageja väidetule ei peetud Eurostati andmebaasi Comext andmeid kolmes mainitud määruses seega puudulikeks. Lisaks tuleb toonitada, et dumping arvutati eri viisil sõltuvalt uurimise esemest ja juhtumi asjaoludest.

161 Kolmandaks puudutasid need määrused Hiinat ja Vietnami, mitte Indoneesiat. Hageja ei esitanud ühtegi tõendit, mis võiks näidata, et need järeldused on asjakohased ka Indoneesia puhul.

162 Neil asjaoludel tuleb hageja argumendid Eurostati andmebaasi Comext andmete usaldusväärsuse kohta põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

163 Kolmandaks, seoses argumentidega, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet, on hageja seisukohal, et kui nõukogu kasutatud arvandmed, st tema sõnul peamiselt koostööd teinud eksportijate arvandmed, tegelikkuses tõendavad dumpingut, oleks komisjon pidanud algatama dumpinguvastase uurimise teiste Indoneesia tootjate suhtes, selle asemel, et käsitada hagejat liidu tootmisharu raskuste eest ainsa ja ebatõenäolise vastutajana.

164 Sellega seoses tuleb esiteks meenutada, et liidu institutsioonid tuvastasid tõendite olemasolu dumpingu esinemise kohta seoses varasemas dumpinguvastases menetluses kindlaksmääratud normaalväärtustega, mitte seoses nende eksportijate müügi normaalväärtusega omamaisel turul. Vaidlustatud määruses tuvastatu ei andnud mingit teavet vajaduse kohta alustada iseseisvat dumpinguvastast uurimist Indoneesia tootjate suhtes. Veel tuleb meenutada, et koostööd teinud tootjad olid erinevalt hagejast suutelised tõendama, et nad ei osalenud kõrvalehoidmises.

165 Teiseks, nõukogu täpsustas vastuses Üldkohtu kirjalikule küsimusele, et koostööd teinud tootjate ekspordimaht ja -väärtus arvati maha Eurostati andmebaasis Comest kättesaadavate kõiki Indoneesia eksportijaid puudutavatest koondandmetest. Järelikult ei kasutanud nõukogu vastupidi hageja kinnitatule koostööd teinud tootjate andmeid, et järeldada tõendite olemasolu dumpingu esinemise kohta.

166 Eespool punktides 152–165 esitatud arvestades tuleb järeldada, et hageja ei ole tõendanud, et nõukogu on rikkunud õigusnorme või teinud hindamisvigu või rikkunud võrdse kohtlemise põhimõtet seoses tõenditega dumpingu kohta.

167 Järelikult tuleb kolmas väide tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

168 Kõike eeltoodut ja eelkõige eespool punktis 106 esitatut arvestades tuleb vaidlustatud määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 hagejat puudutavas osas tühistada.

Kohtukulud

169 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna nõukogu on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja mõista nõukogult.

170 Kodukorra artikli 87 lõike 4 esimese ja kolmanda lõigu kohaselt kannavad komisjon ja Maxcom ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (seitsmes koda)

otsustab:

1. **Tühistada nõukogu 29. mai 2013. aasta rakendusmäärus (EL) nr 501/2013, millega laiendatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes määrusega (EL) nr 990/2011 kehtestatud lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste impordile olenemata sellest, kas päritolumaana on deklareeritud Indoneesia, Malaisia, Sri Lanka või Tuneesia või mitte, artikli 1 lõiked 1 ja 3 Chin Haur Indonesia PT-d puudutavas osas.**

2. **Mõista Chin Haur Indonesia kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult ja jätta viimase kohtukulud tema enda kanda.**

3. **Jätta Euroopa Komisjoni ja Maxcom Ltd kohtukulud nende endi kanda.**

Van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Kuulutatud avalikul kohtuistungil Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse taust 2

Peamised esialgsed dumpinguvastased ja subsiidiumidevastased menetlused 2

Kõrvalehoidmist käsitlev menetlus 3

Vaidlustatud määrus 4

Menetlus ja poolte nõuded 5

Õiguslik käsitlus 6

Vastuvõetavus 6

Sisulised küsimused 6

Esimene väide, et rikutud on algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja artikli 18 lõiget 1 7

– Kaubandusstruktuuri muutus 7

– Lähetamine 9

Teine väide, et on rikutud algmääruse artiklit 18, proportsionaalsuse põhimõtet ja põhjendamiskohustust 12

– Koostöösoovimatuse tuvastamine 13

– Hageja koostöö mõju 14

– Põhjendamine 15

– Hageja esitatud täiendava teabe arvessevõtmine 16

Kolmas väide, et on rikutud algmääruse artikli 13 lõiget 1 ja võrdse kohtlemise põhimõtet 17

Kohtukulud 19